vilde det forekomme mig at være et Svar paa denne Bevægelse, som vilde være meget uheldigt. Paa samme Tid, som det er blevet fordret af Arbeiderne at faae deres Arbeidsløn forhøiet en lille Smule, da strax at sige: Lad os nu forhøie denne Skat, vilde forekomme mig meget uheldigt. Og det er ikke Smaasummer, som det her dreier sig om. Den Indtægt, der for Øieblikket falder af Brændevinsbrænding, beløber sig til 1,659,000 Rd.; af dette Beløb er en Trediedel Krigsskat, der engang er bleven slaaet fast. Hvis vi nu ville forhøie dette Beløb med, hvad der er foreslaaet af den høitagtede Finantsminister, saa vil der blive et Tillæg af 691,000 Rd., og dersom vi saa endvidere ville gjøre det Skridt, som den ærede Ordfører har foreslaaet, vil det blive en Forhøielse af 1,451,000 Rd. Ja, mine Herrer, det er en nem Maade at undgaa en Indkomstskat paa, at paalægge et saa betydeligt Beløb, og saa at søge at berolige os med, at det vil blive fordelt paa en tilbørlig Maade. Det er blevet sagt af den ærede Ordfører, at det egentlig ikke er Arbeiderne, men Arbeidsgiverne, som denne Byrde vil ramme. Jeg tillader mig at tro, at Arbeidsgivere og Arbeidere her komme ud paa Et; thi den Bevægelse, der finder Sted nu, maa gaa videre end til en Forhøielse af Arbeidslønnen. Skal den arbeidende Klasses betrængte Stilling afhjælpes, og deres Kaar forbedres, saa maa det nemlig ske derved, at der skaffes dem Arbeide; det er derfor ikke alene Arbeidernes Stilling, men det er ogsaa Arbeidsherrernes Stilling, som vi maa se hen til. Det gjælder om at forhindre Arbeidsløshed hos Arbeiderne; og hvad er Grunden til denne? — Ja, den ærede Formand maa tillade mig, at jeg her kommer ind paa et Omraade, som vel egentlig ikke hører hjemme her ved denne Sag. Det er ikke, mine Herrer, Theorier, jeg her udtaler. Jeg har nu i 3 Aar, ganske vist indenfor en Kommunes Grændse, i Arbeidernes Interesse arbeidet for, at der ikke skulde være Mangel paa Arbeide. Det er Noget, der er meget besværligt at sætte i Gang; det er meget besværligt at faae Folk til at indse, at det er bedre at give Arbeiderne Arbeide, hvorved de kunne tjene deres Brød, end at de skulle falde paa Fattigvæsenet. Men er dette en rigtig Betragtning, at det navnlig gjælder om altid at skaffe Virksomhed tilveie, og at det er den Maade, hvorpaa en Forbedring af Arbeidernes Kaar bedst kan ske, — er det rigtigt, saa gjælder det om at vække Lysten hos Arbeidsgiverne, men det er rigtignok Noget, som det for Saamange er besværligt at se, at det netop er det, som det altid mest maa komme an paa. Her i Byen er nu denne Bevægelse kommen tilstede, som jeg før omtalte, og nu at give et saadant Svar derpaa som det, at man gaar hen og beskatter den heromhandlede Virksomhed, vilde forekomme mig at være meget uheldigt. Af disse Grunde kan jeg ikke gaa ind paa den her foreslaaede Forhøielse af Afgiften. Man kunde maaske sige, at Brændevin er en Artikel, som man ikke behøver at nyde; det glæder mig imidlertid, at hverken den ærede Ordfører eller Finantsministeren har motiveret Forhøielsen ved, at der finder en overdreven Nydelse af Brændevin Sted, men har motiveret den ved, at der skal skaffes Staten en Indtægt. Men er dette den eneste Grund, saa vil jeg dog henstille, om det er den bedste Maade at skaffe Staten en Indtægt paa. Imod hvad jeg har sagt vil der vistnok fremkomme Indvendinger her i Salen; jeg er forberedt derpaa. — Maa det dog til Slutningen være mig tilladt som Bevis for, at denne Maade at faae et saa stort Beløb ind paa ikke er heldig, at anføre dette, at, hvis vi ved en saadan Forhøielse som den, der er foreslaaet af den ærede Ordfører, faae en Indtægt af 1,451,000 Rd., da vil der være mange Millionærer — forsaavidt vi have saadanne — ialtfald mange Rigmænd omkring i Landet, som ville sige: Det slap jeg let fra, da jeg ikke nyder Brændevin og ikke behøver at nyde Brændevin, saa har jeg ikke givet en Skilling i Skat. Af disse Betragt-